

Přehled akcí do konce roku 2009

27. 9.	koncert v obci Stěžery u Hradce Králové	KS
8. 10.	koncert v Lichtenštejnském paláci	KS – muži
31. 10.	koncert v Obecním domě	KS
27–29. 11.	pobyt Severáčku u členů PG	KS
29. 11.	koncert v Národním muzeu	KS
17. 12.	koncert v kostele sv. Ludmily	KS
19. 12.	koncert v německém Bayreuthu	KS
22. 12.	vánoční koncert v Betlémské kapli	KS

Představení Carmen v SOP do konce školního roku 2009 / 2010

12. 9., 18. 9., 26. 9., 18. 12., 27. 12., 4. 2., 20. 2., 5. 3., 15. 4., 29. 5., 5. 6., 18. 6.

Představení Turandot v SOP do konce školního roku 2009 / 2010

25. 9., 14. 10., 10. 12., 11. 2., 7. 3.

Krátce z Pueri

Není hlas jako hlas. Jednoznačně nejtěžší to má tenor. Že tento hlas je otloukánkem sboru, naznačuje třeba Zdenin norský výrok: „On je drzej a ještě k tomu tenor.“ Zkrátka být tenorem a přežít to – to vyžaduje celého muže.

Že jsme byli i za Atlantikem jsme se mohli dočíst v popisku u novinové fotografie referující o našem jarním koncertu v Jeruzalémské synagoze. Dozvěděli jsme se, že "sbor 'Radostných chlapců' (...) získal mnohá ocenění na zájezdech po celé Evropě, v USA i v Japonsku". Nebýt novin, o svém koncertování v USA bychom se nikdy nedozvěděli...

Sbormistryně Zdena Součková oslaví v prosinci kulaté narozeniny. Možná, že do té doby vyjde ještě další číslo našeho pravidelného občasníku – ale pokud ne: Všechno nejlepší do druhého šedesátiletí života!

VOX- pravidelný občasník chlapeckého sboru Pueri gaudentes

Vydává Sdružení Pueri gaudentes Praha, Šimáčkova 16, Praha 7, Česká republika, Země

E-mail: pueri@pueri.cz

Redaktoři: Milan Dolejší (milandolejsi@seznam.cz), Jiří Tayerle (jiritayerle@seznam.cz)

Příspěvatelé: Všichni členové Pueri gaudentes, jejich rodiče a další

Náklad: 200 ks

Neprodejné

Pravidelný občasník
chlapeckého sboru
Pueri gaudentes

číslo: 1

září 2009

ročník: 10

zdarma

Martinů nadchl, i když o tom nevíme

MILAN DOLEJŠÍ

Dubnové vystoupení mužské části Pueri gaudentes spolu s muži z pardubických Bonifantes a Vysokoškolského uměleckého souboru vzbudilo velký ohlas. O Martinů Hoře tři světél hovořila laická i odborná veřejnost jako o zlatém hřebu programu koncertu Pocta tvůrcům, kterého se zúčastnila řada renomovaných těles a představila množství zajímavých děl Bohuslava Martinů a J. B. Foerster.

Určitým zklamáním může být reakce zpravodajských médií na tento velkolepý koncert v pražském Rudolfinu. Pomineme-li avízo České tiskové kanceláře upozorňující na něj,

zbyvá jediné – krátká recenze v deníku Právo. „Koncert (...) gradoval provedením kantáty Hora tří světél (...) spojenými silami sborů Bonifantes, Pueri gaudentes a mužské části VUS pod taktovkou Jana Míška. Mohutně obsazené mužské těleso předneslo kantátu Martinů velmi působivě a právem si vysloužilo bouřlivý aplaus vyprodané Dvořákovy síně,“ napsal do Práva autor skrytý pod šifrou rh.

Bohužel to bylo vše. Pozornost dalších všeobecnězpravodajských médií jsme nezbudili – ostatně jako vždy snad s výjimkou Bernsteinovy mše před dvanácti lety (kdy nás beztak někteří označili za Boni pueri). Možná příště...

Češi do toho!

Soutěžní úspěchy českých sborů na jaře 2009

MILAN DOLEJŠÍ

Pueri gaudentes se vrátili ze slovinského Celje se stříbrným pásmem. Je to úspěch či neúspěch, může se vetřít na mysl člověk, který ví, že má co do činění se dvakrát zlatým (jednou navíc cum laude) sborem z Neerpeltu, vítězem „kvalifikační“ kategorie B z Gorizie a ostatně i zlatým sborem z Pražských dnů sborového zpěvu či pardubické soutěže Bohuslava Martinů. Sbormistryně Zdena Součková dala po příjezdu zcela jasně najevo, že se bez diskuse jedná o velký úspěch, jak ovšem působí naše stříbrné pásmo vůči

výsledkům dalších českých sborů na soutěžích v prvním letošním pololetí (tedy od ledna do prázdnin)? Nutno dodat, že neobsáhne vše, ale přesto několik pozoruhodných výsledků zaznamenáme.

Poměrně mladý sbor Tomáše Plašila nazvaný Iuventus, gaude! z Jablonce nad Nisou vyrazil v dubnu do Budapešti. Na tamní mezinárodní soutěži zvítězil v kategorii dětských sborů do 16 let a získal zlaté pásmo. Těže soutěže se zúčastnila (kromě sborů z USA, Filipín či Ruska) také vokální skupina Syrinx z Litoměřic. I ona

Dokončení na str. 2

Češi do toho! Soutěžní úspěchy českých sborů na jaře 2009

Dokončení ze str. 1

získala zlaté pásmo a zvítězila v kategorii ženských komorních sborů.

Na červnové soutěži duchovní hudby v Římě dosáhly na zlaté pásmo hned dva sbory – Dívčí pěvecký sbor střední pedagogické školy v Kroměříži vedený Janem Štěpánkem a uherskobrodský Comenius Marcely Burešové. Oba sbory se přihlásily do kategorie dětských sborů, přičemž kroměřížský soubor ji vyhrál a uherskobrodský obsadil třetí místo.

V první polovině července se vydali pardubičtí Bonifantes na soutěž do italského

Lecca. Připomeňme, že Pueri gaudentes tam skončili druzí mezi chlapeckými sbory v roce 1997. I Bonifantes si letos odvezli stříbrnou medaili.

Neopomeňme, že stříbrné pásmo jsme získali i my Pueri gaudentes na soutěži v Celje. Ze zahraničních (tj. neslovinských) sborů jsme dopadli dokonce nejlépe, takže jakékoli pochybnosti o tom, zda se jednalo o úspěch, jsou zcela nepřipustné.

Nemalá smršť soutěží – ať už v zahraničí nebo doma – ale pokračuje po prázdninách. Začali jsme my svým čtvrtým místem v Bergenu.

Z historie našich soustředění

JIŘÍ TAYERLE 1992 – rok, od kdy máme velké prázdniny daleko kratší

Zdravím Vás všechny při prázdninách. Většina z Vás když drží výtisk VOXu nejspíš ještě vzpomíná na nedávné soustředění ve Všechlapech, kam jezdíme již pěknou řádku let. Ale víte do jakých míst se vydával sbor, ve kterém zpíváte, dříve? Pojdme společně nahlédnout v dnešním speciálu do míst, kde se odehrávali celotáborové hry v letech minulých.

ZAČALO TO... v roce 1990

Jistě všichni vědí, že sbor byl založen po konkurzu v květnu roku 1990 Zdenou Součkovou a Veronikou Höslovou a byl zapsán v září 1990. Úplně první krátké víkendové podzimní soustředění v Líbeznici u Prahy bylo v říjnu. Hned další rok se konalo mini soustředění první prodloužený víkend v září v Bakově nad Jizerou. My se pojdme podívat ale na ta letní, která se konala od roku 1992.

Nutno však dodat to důležité. Prázdniny se nám zkrátily díky bojovkám, koupání a několika dnům stráveným s kamarády ze sboru. Všichni se celý rok těšili na závěr srpna, kdy se zkoušelo o sto šest.

První šestidenní soustředění se konalo v roce 1992 v Jindřichovicích pod Smrkem. Piloval se repertoár na vánoční koncert v Míčovně Pražského hradu. Hned další rok bylo soustředění prodloužené na 7 dnů – a konalo se ve Fojtce u Liberce. Hlavní náplň bylo nacvičování na první zahraniční zájezd sboru do Sicílie s návštěvou Itálie a Rakouska.

Ať žije Ondřejov

Je zajímavé sledovat, jak z víkendových soustředěnicek vznikala ta delší, x-denní a týdenní. Posuďte sami: V roce 1994 se trávil

Dokončení na str. 7

Z historie našich soustředění

Dokončení ze str. 2

čas v Ondřejovicích již 8 dní, v létě 1995 jsme se do Ondřejovic vrátili na celých 10 dní. V těchto letech byl sbor osloven Státní operou Praha, se kterou spolupracujeme dodnes, a nacvičovali jsme opery Carmen a Turandot.

„Poznávací letní zájezdy“ ve znamení střídání letních rekreačních středisek (RS)

Ať už kvůli nespokojenosti ze strany hostitelských táborů nebo obavám z krádeží zesilovacích beden ve zkušebnách, jsme si mohli připadat v následujících letech jako na houpačce. Proč ale ne. Alespoň si mnoho z nás mohlo osvojit různé kouty republiky a udělat si obrázek o krajích a přírodě u nás.

V roce 1996 jsme navštívili RS Chřibská, které leží poblíž Českého Švýcarska. Tam jsme si zazpívali pod širým nebem v lesním amfiteátru a zastihl nás samozřejmě déšť. Připravovali jsme se na turné po Holandsku a na Requiem A. L. Webera.

V roce 1997 jsme, po červencovém zájezdu v italském Leccu, Chřibskou vyměnili za Soběšín. Krásné místo u Šternberka s řekou Sázavou a vlakovými kolejemi za zády. Několik z nás z tohoto soustředění odjela nacvičovat Bernsteinovu Mši do Brna. Do Soběšína jsme se vrátili ještě první víkend v září.

Srpen roku 1998 – letní maraton sboru začal o hodně dříve. Již 6. 8. jsme zpívali v Českém Krumlově Orffovu Carminu Buranu a soustředění jsme trávili od 8. 8. v Dolejším Těšově ve stanech. Krásná šumavská příroda a velké výlety za koupáním v bazénu. Tehdy se zároveň naposled uskutečnilo společné soustředění chlapecké i mužské části.

Zlom – chlapi jezdí na soustředění sami, muži po nich uklízí

Těšov byl i naším hostitelem o rok později, kdy se připravoval první zájezd sboru do Japonska, a tak jsme seznamovali s japonskými zvyky, kulturou a jazykem. Rok 1999 byl přelomový především díky rozdělení tábora pro soprán + alt a tenor + bas. Muži od toho roku jezdí na zkrácené víkendové soustředění, kterým završují prázdniny.

Cheznovice u Rokycan, středisko Svatý Štěpán a rok 2000 – volejbal, fotbal, vybíjená a nedaleký rybník. Zde probíhal i casting na film Aféra s náhrdelníkem s Hilary Swank v hlavní roli. Pár chlapců nazpívalo píseň, někteří se objevili v záběrech z kostela sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. Cheznovice jsme navštívili ještě na přelomu září a října.

Račice nad Berounkou, to byl rok 2001. Nic zvláštního se nekonalo, avšak spoustu akcí stejně bylo – mnoho vánočních koncertů a premiéra opery Orlando Furioso A. Vivaldiho pro pár vyvolených.

2002 – ?: Všichni chlapi ve Všechlapech

Může se to zdát jako hloupý vtíp, ale již 7 let jezdíme do Všechlap za Prahou (okres Benešov). Zde jsme prožili již tolik zážitků, že lze mluvit o našem kmenovém soustředícím středisku. Dvě přípravy na další zájezdy do Japonska, příprava Severské cesty, 15. výročí sboru, Šostakovičův Babij jar či zájezd do Dánska a natáčení CD. To byla hlavní náplň uplynulých 6 let na tomto místě. Tento rok nacvičovala mužská část sboru repertoár na soutěž v norském Bergenu a poněkud netradičně měla na cestě domů i koncert.

Kdo s námi zpívá

Dokončení ze str. 3

převzal sbor Pavel Horák, který dodnes zůstává jeho uměleckým vedoucím. Druhým sbormistrem je od roku 2000 Jakub Martinec a mužskou část Boni pueri vede od roku 2005 Kanadanka Jennifer Beynon Martinec.

PUERI GAUDENTES

Jak občas vzpomene, mimo jiné i díky Jiřímu Skopalovi a také Pavlu Jurkovičovi založila Zdena Součková rok po revoluci v Praze druhý z českých chlapeckých sborů – Pueri gaudentes. Svoji historii nebudeme příliš rozpívat, ostatně kdo se s ní chce seznámit, může sledovat ve VOXu seriál Z historie. Podotkneme pouze, že sbor má oproti Boni pueri jistou výhodu i nevýhodu v tom, že působí v Praze. Ačkoli je totiž královéhradecký sbor neporovnatelně známější, má zkrátka geograficky dále k těm nejzajímavějším příležitostem, jako je vystupování v opeře. Na druhé straně existuje mezi pražskými dětskými (nejen chlapeckými) sbory velmi konkurenční prostředí, a tak se nám asi nikdy neotevře třeba Národní divadlo...

PÁNI KLUCI

Třetí byl Václav Hanč v Litoměřicích. Tamější Páni kluci vznikli v roce 1993 a patří k těm méně známým chlapeckým sborům. Rozhodně se nechlubí trofejemi z prestižních soutěží ani se v jejich biografii nevyskytují zámořská koncertní turné. Několikrát se vydali do Francie, byli také například v Itálii či Belgii. Snad je to dáno tím, že Litoměřice nepatří k největším městům, možná i tím, že severočeský region nepatří k nejbohatším krajům. Právě díky poloze Litoměřic je ale Pánům klukům otevřeno pohraničí. Znají je

tak posluchači i na saské straně hranice. A právě díky iniciativě vedení litoměřického sboru se uskutečnil i letošní festival.

BONIFANTES

Že východ Čech produkuje dostatek nadaných zpěváků ukázal v roce 1999 Jan Míšek, student Jiřího Skopala, který s ním spolupracoval i ve vedení Boni pueri. V Pardubicích Míšek založil sbor Bonifantes. Díky nadšení svého sbormistra i nepochybně kvalitní členské základně získal pardubický sbor poměrně rychle určité renomé. Byl již na turné ve Spojených státech či Španělsku, kromě českých soutěží se zúčastnil také té neerpeltské.

PUERI CANTATE

Druhý nejmladší český chlapecký sbor vznikl v pražských Modřanech a jedná se o církevní těleso. Nepříliš známý sbor Pueri cantate založil v roce 2002 Jan Šimek a na rozdíl od Skopala, Součkové, Hanče i Míška zvolil pro své světence velmi jednostranný repertoár. Díky tomu mají Pueri cantate příležitost vystupovat při velmi zajímavých příležitostech – letos v září je například čeká cesta do Staré Boleslavi, kde zazpívají na mši, které se zúčastní papež Benedikt XVI.

BRUNCVÍK

V roce 2005 vznikl dosud poslední český chlapecký sbor. Založila ho bývalá hlasová poradkyně Pueri gaudentes Lenka Pištěcká spolu s bývalým členem PG Martinem Rudovským. Jeho členové objíždějí Česko a konají několik koncertů do roka, výraznější stopu po sobě ale zatím nezanechali.

Kdo s námi zpívá

Letos v dubnu uspořádal litoměřický chlapecký sbor Páni kluci první festival českých chlapeckých sborů. Na setkání se skutečně vypravila většina českých chlapeckých sborů, určitý stín na festival ale může vrhnout fakt, že tam chyběl ten nejstarší – a také nejznámější – z českých chlapeckých sborů. Podívejme se ale u příležitosti této velké akce na to, jak se vlastně chlapecké sbory v Česku vyvíjeli a podotkneme, že jsme průkopníci, protože se do podobné periodizace (byť bezesporu pavédecké a více než stručné) zatím žádné médium nepustilo.

V českých zemích je silná a dlouhá hudební tradice, jsou zde i sbory se staletou tradicí. Komunistické období ovšem nepřálo – kromě takřka čehokoli jiného – činnosti chlapeckých sborů. Vesměs existovaly dětské sbory, které byly de iure otevřeny všem, de facto v nich ale velmi výrazně převažovaly dívky. Takové sbory samozřejmě existují dodnes a na scéně dětských sborů jich je většina.

Dějiny „moderních“ chlapeckých sborů začaly možná poněkud překvapivě v období tuhé totality v roce 1982, kdy Jiří Skopal založil královéhradecké Boni pueri.

BONI PUERI

Při pohledu do historie Boni pueri zjistíme, že zlatá éra sboru nastala až ve druhém desetiletí jeho existence. Po pádu komunismu a otevření hranic se mu podařilo navázat několik zajímavých kontaktů. Navíc dokázal využít toho, že v první polovině 90. let byli Boni pueri jediným skutečně kvalitním léty prověřeným chlapeckým sborem. Od roku 1994 se sbor již pětkrát objevil na Pražském jaru, šíří jeho kontaktů prokazuje i fakt, že spolupracoval s Českou filharmonií, FOK či Evou Urbanovou, hradečtí chlupci si ale zazpívali i s Karlem Gottem či Lucii Bílou.

Do roku 1996 stál v čele Boni pueri Jiří Skopal, po něm

Dokončení na str. 6

Bohuslav Martinů (8. 12. 1890–28. 8. 1959)

MILAN DOLEJŠÍ

Bohuslav Martinů má jako modernistický skladatel trochu smůlu. Jeho hudbu přijímají lidé různě, leckdo ji nemá rád. Lze takřka s jistotou říct, že jeho díla nikdy neuslyšíme na pozadí propagačních videí o Praze či celé republice, kde asi navždy zůstane Dvořák se Smetanou.

Martinů žil v nešťastné době. Dospíval během první světové války a posledních třicet let života (tj. zhruba od čtyřiceti) prožíval se zbytkem světa velké nepřijemnosti – hospodářskou krizí, na niž navázala druhá světová válka a hned poté studená válka. Díky tomu musel odejít z domova. Již od dvacátých let v republice příliš nepobýval. Se začátkem

války ovšem zmizel definitivně. Pobýval ve Spojených státech a do Československa se již natrvalo nevrátil. V padesátých letech sice přesídlil do Evropy, pobýval ale na Západě – ve Francii, Itálii a ke konci života ve Švýcarsku.

Bohuslav Martinů se narodil v Poličce na kostelní věži. Tam žili jeho rodiče, a tak byla v dětství výška jeho domovem.

V dětství se "Bohoušek" (obávám se, že je to podobně uctivé jako "Béda" či "Tonda", ale co se dá dělat) naučil hrát na housle a v šestnácti letech mu radní z Poličky poskytli stipendium a poslali do Prahy na konzervatoř.

Martinů ovšem nebyl příliš pilným studentem. Konzervatoř nakonec nedokončil, to mu ale nezabránilo v tom, aby se z něj stal profe-

Bohuslav Martinů (8. 12. 1890–28. 8. 1959)

sionální hudebník. Na počátku dvacátých let hrál v České filharmonii. Zároveň složil svoje první významnější díla a v letech 1922 a 23 soukromě studoval u Josefa Suka.

Potom odešel do zahraničí.

Inspirován impresionismem zaměřil do mekky meziválečného umění – do Paříže. Setkal se tam ale již s jinými žánry než impresionismem.

V Paříži začal Martinů vytvářet mimo jiné baletní představení. Za jeden z vrcholů autorova díla je považován Špalíček z roku 1933, po kterém se ale skladatel přestal věnovat baletu. V jeho díle z přelomu 20. a 30. let je patrná inspirace Stravinským, respektive jeho hudbou, která kombinuje klasické prvky s lidovou tradicí ale i moderním jazzem. Martinů se začal věnovat také komorní tvorbě, kde je jeho produkce řazena do neoklasicistní kolony.

Zatímco 20. léta v podání Martinů patřila baletu, v první půli 30. let se věnoval operám. Světlo světa v Martinů „operní době“ spatřily i Hry o Marii (1935). Za vrchol jeho operní tvorby je ale opět považováno poslední dílo tohoto tvůrčího období – Julietta. „V tomto díle opouští svůj geometrický neoklasicistní styl, aby prozkoumal iracionální svět představ s jeho na fantazii založenou „snovou logikou“,“ popisuje Juliettu Martinů životopisec Patrick Lambert ve své knize Martinů.

V roce 1931 se Martinů po pětiletém vztahu oženil s krejčovskou dělnicí Charlottou Quennehenovou. Za svědka nešel slavnému skladateli nikdo menší než malíř Jan Zrzavý. Jejich vztah přežil i skladatelův milostný úlet s jeho studentkou Vítězslavou Kaprálovou a vydržel až do Martinů smrti.

Konec 30. let nemohl být pro Martinů příjemný. Ačkoli již patnáct let pobýval v zahraničí, rád trávil čas v rodné Poličce nebo

u přátel v Praze. Jaké byly jeho pocity v době, kdy se stupňoval německý tlak na československou vládu ve sporu o pohraniční území, a kdy bylo po podepsání Mnichovské dohody nakonec Praze vyhrožováno válkou od západních spojenců, nepřistoupili na německé územní požadavky – o tom svědčí Polní mše. Je věnována československým dobrovolníkům ve francouzské armádě a není příliš veselá.

V roce 1940 padla pod německým náparem Francie. Bohuslav a Charlotta Martinů museli uprchnout do Spojených států, kde poté skladatel začal učit na Princetonské univerzitě. Vytvořil tam také několik symfonií inspirovaných tzv. novým lyrismem a v některých ohledech vycházejících z opery Julietta.

Na počátku 50. let Martinů přesídlil zpět do Evropy, několikrát změnil bydliště a nakonec zakotvil ve švýcarském Liestalalu, kde v roce 1959 zemřel na rakovinu žaludku. Předtím ještě stihl vytvořit několik dalších svých vele-slavných děl. Patří mezi ně bezesporu opera Řecké pašije (1954–1959), nám známá Hora tří světél a také Otvírání studánek (1955), v nichž Martinů vzpomíná i na svoji rodinou Vysočinu a v duchu se tak vrací domů, kam se ale ve skutečnosti již vrátit nechtěl. Komunistický režim o to přitom měl zájem a na počátku padesátých let několik lidí vyslaných z Prahy na Martinů naléhalo, aby přijel. Ten však měl své zprávy o neradostné situaci v Československu, a tak se domů vrátil až posmrtně – v roce 1979 se podařilo vyjednat převoz jeho ostatků ze Švýcarska do Poličky. Tam nedaleko věže, kde se narodil, Bohuslav Martinů spočívá dodnes po boku své manželky Charlotty.

PG a Martinů: Polní mše; Hry o Marii – Sestra Paskalina; Hora tří světél

Jak jsme do Bergenu nejeli vyhrát

MILAN DOLEJŠÍ

Cesta do Norska byla přesně tak úmorná, jak může být takřka nepřetržitá dvoudenní cesta autobusem. Průjezd kontinentální Evropou vyplňovala výhradně dálniční šedí, ale samotné Norsko bylo mnohem zajímavější. Střídaly se hory a tunely, jezera a vodopády. Nakonec jsme v úterý večer asi po 38 hodinách po odjezdu dorazili do kempu Lone vzdáleného asi tři čtvrtě hodiny jízdy od Bergenu.

Do Bergenu jela mužská část Pueri gaudentes na Mezinárodní soutěžní festival Edvarda Griega. Nutno zdůraznit, že byl velmi dobře obsazen, a tak si zlatý sbor z Pražských dnů sborového zpěvu 2002 nemohl být ničím jist.

Po krátké a deštivé prohlídce Bergenu ráno po příjezdu následovaly nezbytné zkoušky – a potom jsme ihned vyrazili na zteč. Proběhla v Hakonshallen, jednalo se o soutěžní kategorii moderní hudba. Kupodivu sbory více zpívaly než kvokaly (jak je běžné v moderní hudbě); včetně nás bylo v kategorii šest sborů. Když jsme slyšeli takřka dokonalé vystoupení posledního z nich, bylo nám jasné, že vítězství ve skupině je nám na míle vzdáleno.

Další den ráno svítilo slunce. Díky tomuto úkazu (v Bergenu prý prší asi tři dny ze čtyř) jsme se dokonce rozhodli obětovat účast na slavnostním zahájení festivalu a vyrazili jsme na výlet. Honorární konzul Česka v Bergenu nás vzal na ostrov západně od města, kde jsme mohli obdivovat jednak moře a pobřeží, jednak dopravní stavby – zejména mosty. Bohužel navzdory nečekaně dobrému počasí jsme strávili většinu dne v autobusu, po návratu do kempu jsme se jenom rychle naobědvali, krátce zkoušeli – a hned zase „mazali“ na koncert. A podle toho také dopadl. Z pěti skladeb hned u tří se nepodařil nástup, u zbylých jsme zase

neudrželi tempo... Vystoupení proběhlo v koncertním sále u Griegova muzea, které sestává z vily, kde norský obrozenecký skladatel žil, a boudy s výhledem na moře, kde pracoval. Samotný koncert měl charakter „sbory sborům“ – kromě čtyř účinkujících těles v sále nebyl snad nikdo další. Pravda ovšem je, že by se tam nikdo další snad ani nevešel...

Nastal pátek, rozhodující den našeho bergenského pobytu. Po rozpačitém pocitu z výkonu na první soutěži jsme mohli svůj pocit vylepšit při soutěžním vystoupení ve druhé kategorii, do které jsme se přihlásili – světské hudbě. Soutěž začínala těsně po obědě a konala se v Grieghale, betonové stavbě z konce 60. let. Po zkoušce v baletním sále jsme byli nečekaně rychle posláni na podium třítisícového sálu a předvedli asi to nejlepší, co v nás bylo. Tentokrát nevládl po vystoupení rozpaky, naopak jsme byli vesměs spokojeni. Odpoledne potom vyplnily návštěvy soutěží v dalších kategoriích, festivalových koncertů nebo prohlídka Bergenu. Večer jsme se šli podívat na zlatý hřeb celého festivalu – skvěle obsazené a velmi obstojně podané Verdiho Requiem.

Sobotní dopoledne jsme strávili v kempu. Odpoledne nás čekala Grand Prix – finále soutěže, kam jsme ovšem nepostoupili. Utkaly se v něm jedinečné sbory vynikající skvělým zvukem, relativně vysokým věkovým průměrem – a nepochybně také intenzitou zkoušení.

Večer jsme konečně dostali diplomy a seznali, že jsme získali 15,4 bodů v soudobé hudbě a 18,2 ve světské hudbě. V obou případech to stačilo na nečekaně skvělé čtvrté místo.

Nepřijeli jsme do Bergenu vyhrát a také jsme nevyhráli. Podařilo se nám ale zaujmout diváky, dostali jsme dobré hodnocení a byli jsme dobří i po boku nejskvělejších sborů.